

opusdei.org

Opus Dei v Čile: od začiatkov po súčasnosť

Táto epizóda Fragmentov
Histórie ponúka rozhovor o
začiatkoch Opus Dei v Čile s
kňazom a spisovateľom
Cristiánom Sahli a historičkou
Maríou Luisa Harrison.

28.01.2026

Dnes nás sprevádzajú otec Cristián
Sahli a historička María Luisa
Harrison. V posledných rokoch sa
obaja venovali výskumu dejín Opus

Dei v Čile, a to od jeho prvých krokov v roku 1950. V tejto epizóde budeme skúmať, ako z týchto skromných začiatkov — príchodu jedného kňaza a otvorenia prvých vysokoškolských rezidencií — vznikli početné projekty so spoločenským, ľudským a duchovným dosahom v celej krajine.

Na úvod by sme vás chceli požiadať, aby ste nám priblížili začiatky Opus Dei v Čile. Aký príbeh stojí za príchodom jeho prvých členov do krajiny?

María Luisa: Príchod Opus Dei do Čile v roku 1950 nebol náhlym krokom, ale výsledkom niekoľkých rokov príprav, ciest a stretnutí, ktoré postupne vytvárali priaznivé podmienky na jeho príchod.

Všetko sa začalo v septembri 1946, keď kňaz Raúl Pérez-Olmedo, generálny zástupca Katolíckej akcie v Čile, sprevádzal arcibiskupa z La Sereny, monsignora Alfreda Cifuentesa, na ceste do Ríma. Tam sa stretli s monsignorom Giovannim Battistom Montinim, vtedajším spolupracovníkom Štátneho sekretariátu a budúcim pápežom Pavlom VI. Montini im navrhol, aby sa skontaktovali s Josemaríom Escrivom de Balaguer, zakladateľom Opus Dei, s cieľom reagovať na niektoré duchovné potreby čílskej Cirkvi.

Po návrate monsignor Cifuentes navštívil Madrid a zavítal do rezidencie Opus Dei na ulici Diego de León. Bol viackrát pozvaný na obed a pri jednom z nich, 15. decembra 1946, stoloval spolu s madridským biskupom monsignorom Leopoldom Eijo y Garay a viacerými členmi Diela, medzi nimi pravdepodobne aj

Adolfom Rodríguez, ktorý v tom čase ešte nebol kňazom.

Čílsky biskup bol touto skúsenosťou veľmi nadšený a túžil po tom, aby Opus Dei prišlo do jeho krajiny čo najskôr. Krátko nato sa Raúl Pérez-Olmedo opäť vrátil na Diego de León, aby koordinoval, ako by mohli podporiť príchod Opus Dei do Čile, a oznámil, že po návrate do vlasti pošle kardinál José María Caro oficiálny list so žiadosťou o pôsobenie Diela. A tak sa aj stalo.

V roku 1948 pricestoval Pedro Casciaro spolu s ďalšími dvoma členmi Opus Dei do Čile, aby preskúmali konkrétne možnosti. Počas pobytu sa stretli s biskupmi, rektormi univerzít a osobnosťami kultúrneho života, ktorí prejavili veľký záujem o príchod Opus Dei a o vytvorenie univerzitných rezidencií s rodinným a formujúcim prostredím.

Na základe týchto pozitívnych signálov a po zhodnotení situácie sa Josemaría Escrivá rozhodol vyslať Adolfa Rodrígueza Vidala, ktorý prišiel do Čile 5. marca 1950. Od tohto momentu začalo Opus Dei v krajine svoju činnosť s jasným poslaním: ponúknuť mladým ľuďom bezpečné, rodinné a formujúce prostredie, ktoré im pomôže plnohodnotne sa rozvíjať počas univerzitného štúdia.

Otec Cristian, napísali ste knihu o kňazovi Adolfovi Rodríguezovi Vidalovi s názvom Odvážil by si sa ísť do Čile? Mohli by ste nám priblížiť, kto bol don Adolfo?

Adolfo Rodríguez Vidal sa narodil 20. júla 1920 v španielskej Tarragone. Už od mladosti vynikal akademickými schopnosťami: v rokoch 1931 až 1936 študoval na jezuitskom kolégiu v

Sarrià v Barcelone a po Španielskej občianskej vojne vyštudoval dve univerzitné odbory — patril k prvej generácii lodných inžinierov v Španielsku a zároveň študoval exaktné vedy.

Jeho duchovná cesta sa začala veľmi skoro: 20. júla 1940 požiadal o prijatie do Opus Dei ako numerár v osobnom rozhovore so svätým Josemaríom Escrivá. V októbri 1946 pocítil povolanie ku kňazstvu a 25. apríla 1948 bol vysvätený za kňaza v Kostole Ducha Svätého v Madride.

Jeho spojenie s Čile vzniklo krátko nato. Počas pobytu v Barcelone dostal list od svätého Josemaríu, datovaný 18. januára 1950, v ktorom sa ho pýtal, či by sa odvážil ísť do Čile, aby tam začal činnosť Opus Dei. Odpoveď bola okamžitá a kladná a 5. marca 1950 pristál v Santiagu. Odvtedy zasvätil svoj život rozvoju Opus Dei v Čile a šíreniu posolstva,

ktoré pomáha ľuďom žiť
plnohodnotný kresťanský život bez
zmeny ich každodenného života,
práce či povinností. Vždy sa
zameriaval na obyčajného človeka,
na reálny život Čiľanov a Čiľaniek.

Aké boli hlavné výzvy týchto začiatkov?

Otec Cristian: Prvou veľkou výzvou
pre dona Adolfa bolo, že prišiel sám
do neznámej krajiny a čakal, kým za
ním prídu laici, keď on sám
preskúma situáciu a nájde pre nich
pracovné príležitosti. Treba si
uvedomiť, že v roku 1950 bolo Čile
pre Európana veľmi vzdialenou a
neznámou krajinou.

Ďalšou významnou prekážkou bola
chudoba a neustála potreba
zabezpečiť finančné prostriedky na
udržanie univerzitnej rezidencie,
ktorá bola otvorená len niekoľko dní
po jeho príchode. Zmluvu na bývanie

podpísal 28. marca 1950 a čoskoro si uvedomil, že mesačné príspevky študentov nestačia — potreboval získať približne 10 000 pesiet mesačne, čo bola v tom čase značná suma. Pred konaním si vždy hľadal radu.

Napriek tomu prijal zodpovednosť s radosťou a veľkodušnosťou, vždy s ohľadom na ľudské a duchovné dobro študentov. Dokonca aj na konci roka 1950, keď študenti odišli na prázdniny a finančné problémy sa vyostřili, si zachoval radosť a pokoj. Do denníka si s humorom zapísal anekdotu o svojom prvom obede v Santiagu:

„Dnes sa mi pri obede prihodila vtipná vec, ktorá je síce starý žart, ale historický. Minuli sa mi zásoby a vošiel som do reštaurácie, ktorá nebola ani luxusná, ani biedna. Vymenovali mi jedlá a ja som si objednal ‚bistec a lo pobre‘ [biftek

pre chudobného], netušiac, čo to znamená, len podľa názvu, a ako predjedlo som si dal vajcia v pohári. Keď mi to priniesli, s hrôzou som zistil, že ide o obrovský kus mäsa s množstvom hranoliek a dvoma volskými okami! Spolu štyri vajcia na jeden obed... a ešte ma to stálo majland. Prečo to len volajú ‚pre chudobného‘?“

María Luisa: Záujem niektorých čílskych cirkevných predstaviteľov o príchod Opus Dei súvisel aj s potrebou katolíckych univerzitných rezidencií pre študentov z provincií. To vysvetľuje naliehavosť, s akou Rodríguez Vidal hľadal vhodné priestory a otvoril rezidenciu už mesiac po svojom príchode — 4. apríla 1950 — s veľmi obmedzenými zdrojmi.

Pri tejto úlohe mu pomáhal Raúl Pérez-Olmedo, ktorý sa pastoračne venoval skupine študentov a

spolupracoval na otvorení univerzitnej rezidencie. Napriek tomu boli finančné problémy časté a don Adolfo si hľadal ďalšie zdroje príjmu. Okrem iného vyučoval lodné inžinierstvo na Čílskej univerzite vďaka odporúčaniam inžiniera Raúla Mardonesa, ktorý sa s Opus Dei zoznámil niekoľko rokov predtým v Londýne.

To všetko poukazuje nielen na odhodlanie a veľkodušnosť dona Adolfa, ale aj na jeho schopnosť prispôbiť sa, budovať dôveru a sprostredkovať posolstvo Opus Dei blízky a účinným spôsobom, a to aj v krajine tak vzdialenej a odlišnej od jeho vlasti.

Po príchode otca Adolfa – kedy prišli do Čile ženy a muži z Opus Dei? Akú úlohu zohrali pri upevnení Diela?

Otec Cristian: Po dlhom období trpezlivosti otca Adolfa, ktoré trvalo rok a tri mesiace, prišiel do krajiny Francisco Santamaría, ktorého všetci volali Pancho. Pomáhal donovi Adolfovi ako riaditeľ univerzitnej rezidencie a získal si zamestnanie v laboratóriu Farmaceutickej fakulty Pedagogickej školy. O niekoľko týždňov neskôr prišiel mladý študent José Enrique Diez, ktorý sa stal dušou apoštolátu medzi mládežou a začal študovať právo. Neskôr si k nemu pridal aj odbor obchodného inžinierstva (manažment podnikov) a staral sa o administratívne záležitosti Opus Dei v Čile.

Dňa 18. mája 1952 prišiel Manuel Solá, ktorý spolu s ďalšími dvoma

Španielmi založil spoločnosť s názvom DILE (Distribuidora del Libro Español [Distribútor španielskych kníh]). Neskôr pracoval v kníhkupectve Proa. Títo štyria muži predstavovali významnú oporu pre rozvoj Diela v krajine. Francisco a Manuel však Opus Dei o niekoľko rokov neskôr opustili.

Príchod žien z Opus Dei bol možný od roku 1953. Prišli 9. novembra a boli štyri: Dorotea Calvo, María Patrocinio Ilarraz, Petra Angulo Álvarez a Rosario Gómez Antón. Don Adolfo opakovane vyjadroval túžbu, aby prišli. Už v polovici roku 1951 napísal svätému Josemaríovi: „Každým dňom ich potrebujeme viac, ale v súčasnosti, kým sa nevyrieši ekonomická situácia, nevidím možnosť, aby prišli naše sestry.“ Od samého začiatku sa venovali formácii, napríklad prostredníctvom Domácej školy Lar, neskôr otvorili rezidenciu pre

univerzitné študentky a starali sa o domácu správu centier Opus Dei.

Kedy sa začali objavovať prvé čílske povolania a čo prispelo k tomu, že sa ľudia cítili povolaní touto cestou?

Otec Cristian: Povolania prichádzali pomaly a vyžadovali si vieru, modlitbu a prácu zo strany členov Opus Dei. Prvým supernumerárom v Čile bol Bolívijsčan Mario Basaure, ktorý prišiel v júli 1953. V novembri požiadali o prijatie manželia Eduardo Infante a Marita Tezanos Pinto. Prvým mužským povolaním k celibátu, ktoré dozrelo, bol Juan Cox, ktorý najprv požiadal o prijatie ako supernumerár a neskôr sa rozhodol prijať dar celibátu ako numerár koncom júla 1954. Prvou čílskou numerárkou bola Elena Wielandt, ktorej žiadosť o prijatie sa datuje na 14. februára 1955.

Domnievam sa, že faktormi, ktoré prispeli k povolaniu, boli okrem Božej milosti aj príklad obetavosti prvých členov, vernosť Bohu a zakladateľovi, duch kresťanskej rodiny, radosť v chudobe a presvedčenie, že Opus Dei je Božím zámerom, ktorý sa má uskutočniť práve na tomto mieste.

Aké boli prvé aktivity Opus Dei v Čile?

Od samého začiatku sa kládol veľký dôraz na univerzitné prostredie a formáciu mladých ľudí. Ako už bolo spomenuté, sotva mesiac po príchode, v roku 1950, bola v Santiagu otvorená prvá študentská rezidencia s názvom Alameda. Podobne ako univerzitné rezidencie, ktoré už fungovali v Španielsku a iných krajinách, Alameda nebola len miestom na bývanie — cieľom bolo vytvoriť rodinné prostredie podporujúce štúdium a duchovnú

formáciu. Organizovali sa tam kultúrne prednášky, diskusie o aktuálnych témach a dokonca aj konferencie s vtedajšími intelektuálmi.

O niekoľko rokov neskôr, v roku 1955, bola otvorená aj ženská univerzitná rezidencia Moneda v centre Santiaga. Duch bol rovnaký: ponúknuť mladým ženám priestor na štúdium a spolužitie, ktorý by bol viac než len obyčajným internátom.

Súbežne sa rozvíjali aj ďalšie iniciatívy úzko späté so sociálnou a vzdelávacou podporou. Dobrým príkladom bol Fontanar, inštitúcia technického vzdelávania pre pracujúce ženy. Vznikla aj Poliklinika El Salto, ktorá sa začala ako centrum podpory rodín v štvrti Recoleta, poskytujúce kurzy a duchovné sprevádzanie, a postupne sa rozvinula na komplexné zdravotnícke zariadenie vrátane

starostlivosti o duševné zdravie a liečby drogových a alkoholových závislostí, s bezplatnou starostlivosťou pre komunitu.

Na vidieku vznikla Poľnohospodárska škola Las Garzas, zameraná na vidiecku mládež z chudobných pomerov. Jej cieľom bolo poskytovať praktickú aj teoretickú výučbu v oblasti poľnohospodárstva a chovu zvierat, spolu s kultúrnymi, športovými aktivitami a duchovnou starostlivosťou. Postupne sa etablovala ako moderné a kvalitné centrum poľnohospodárskeho vzdelávania.

Neskôr sa tieto projekty rozvetvili, no zachovali si spoločný cieľ: pomáhať ľuďom rásť po ľudskej, profesionálnej aj duchovnej stránke. Dnes sa tieto prvotné iniciatívy rozvíjajú po celom Čile prostredníctvom vzdelávacích programov, podpory rodín a pomoci tým, ktorí to najviac potrebujú, vždy

s celostným prístupom spájajúcim odbornú, ľudskú a duchovnú formáciu.

María Luisa: Rovnako je dôležité poznať aj ďalšie iniciatívy, ktoré vznikli z podnetov rôznych jednotlivcov a rodín, ktorí boli súčasťou Opus Dei alebo ho poznali. Rozhodli sa založiť školy poskytujúce deťom a mladým ľuďom kvalitné akademické vzdelanie spolu s duchovnou formáciou v duchu Diela. Išlo o školy Los Andes pre dievčatá a Tabancura pre chlapcov, ktoré boli prvými svojho druhu. Neskôr nasledovali školy Huelén a Cordillera a v oveľa novšom období Los Alerces a Huinganal. Tento záujem sa však neobmedzil len na tieto prípady. V chudobnejších oblastiach hlavného mesta prevzala Nadácia Nocala zodpovednosť za školy Nocala, Almendral, Puente Maipo a Trigales de Maipo, ktoré sa nachádzajú v Puente Alto a Bajos de Mena. Ich

cieľom je pomáhať prelomiť kruh chudoby prostredníctvom excelentného vzdelania a ľudskej i duchovnej formácie.

Rovnaký duch viedol aj skupiny rodín a laikov k zakladaniu škôl v iných regiónoch krajiny, kde sa mládež pripravuje akademicky aj duchovne. Príkladmi sú školy Albamar a Montemar vo Viña del Mar a Pinares a Itahue v Concepción.

Popri tom vzniklo mnoho ďalších iniciatív na podporu rodiny a ďalších aktivít, ktoré tu pre nedostatok času a priestoru nemožno všetky spomenúť. Všetky však odrážajú slobodu a záujem ľudí z Opus Dei reagovať na rozmanité potreby spoločnosti.

**Otec Cristian, keď dnes
vidíme apoštolskú prácu,
ktorú don Adolfo začal
takmer sám a bez
prostriedkov, je prirodzené sa
pýtať: v čom spočívalo
tajomstvo jeho úspechu?**

Po prvé, v istote, že plní Božiu vôľu.
Don Adolfo bol presvedčený, že
prostredníctvom svojho
každodenného úsilia — veľkého či
malého — spolupracuje na
uskutočnení Božieho plánu. Vedel, že
jeho práca prinesie pokoj a šťastie
mnohým ľuďom a že jeho poslanie
má hlboký zmysel aj napriek
každodenným prekážkam.

Po druhé, v sile ducha. Viac než rok
bol don Adolfo jediným členom Opus
Dei v tejto krajine, až kým neprišli
ďalší. V liste z 1. apríla 1951 napísal:

„Boh vie, ako robiť veci, a keď chce, aby sme sa aspoň trochu podieľali na jeho kríži, zariadi všetko tak, že prostredníctvom malých nečakaných vecí pocítíme jeho ťarchu. (...) V tomto práve skončenom mesiaci marec som mal najväčšie problémy a bolesti hlavy, odkedy som v Čile...”

Napriek výzvam sa nikdy nenechal zlomiť ani znechutiť. Jeho sila nebola chladná, ale pokojná, zakorenená v dôvere, že Boh vedie každý krok. A po tretie, v dôvere v zakladateľa, svätého Josemaríu Escrivá. Táto dôvera sa odráža v liste, ktorý don Adolfo napísal v roku 1950:

„Keď začínam strácať trpezlivosť a myslím si, že sa to vôbec nehýbe... prichádzajú listy z Ríma a Madridu a ich slová mi vracajú pokoj. Presviedčam sa, že naliehavosť, ktorá vládla v Európe — rýchlo, rýchlo, podľa Božieho kroku — tu musí ustúpiť tomu, čo je nám tiež vlastné:

‘duša, pokoj’. S Božou pomocou a s podporou všetkých som pripravený pokojne a s radosťou vydržať tak dlho, ako bude treba.“

Tieto tri čnosti — viera, sila a dôvera — tvorili základ jeho práce v Čile. A ovocie tohto úsilia, ktoré sa začalo v univerzitnej rezidencii Alameda a rozšírilo sa na školy, vzdelávacie centrá a sociálne diela, je dnes viditeľné po celej krajine.

Jeho život bol poznačený neustálou službou Cirkvi. V roku 1988 ho svätý Ján Pavol II. povolal do biskupskej služby a stal sa biskupom čílskej diecézy Santa María de Los Ángeles. V roku 1994 sa pre chorobu vzdal úradu a v roku 2003 zomrel, zanechajúc obrovské duchovné a vzdelávacie dedičstvo. V roku 2017 schválila Čílska biskupská konferencia jeho proces blahorečenia, ktorý v súčasnosti prebieha, a dnes je don Adolfo Božím

služobníkom, živým príkladom toho,
ako viera a odovzdanosť premieňajú
realitu.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/opus-dei-v-cile-od-
zaciakov-po-dnesok/](https://opusdei.org/sk-sk/article/opus-dei-v-cile-odzaciakov-po-dnesok/) (14.03.2026)